

I

Sveikas sugrįžęs, pavasari!

Jis šypsojosi gražiausia pasaulyje šypsena. Liusija jį pamatė iš tolo, bet priėjo ne iškart. Pirmiausia – kas svarbiausia. Liusija buvo ką tik užlipusi į antrą aukštą, kur turėjo vykti pamoka. Merginos jau laukė jos prie įėjimo: Frida kvatojo iš juokelių, kuriuos skaldė Rakelė, ir pati žarstė sąmojų (abi ne tik turėjo puikų humoro jausmą, bet ir buvo gerokai išstypusios, tarsi šios dvi savybės būtų privalomos norinčiosioms patekti į mokyklos tinklinio komandą), vis dar apsimiegojusi Bėja knapsėjo (greičiausiai dėl to, jog daugiau kaip pusę nakties grojo smuiku) – nepanašų, kad jai rūpėjo draugių juokeliai, o Susana, kaip įprasta, abejinga išraiška, stovėjo pasirėmusi į sieną, su jūros mėlio spalvos skarele aplink kaklą. Nebuvo persalusi, tiesiog nuolat ją ryšėdavo. Retkarčiais kuri nors mokytoja imdavo priekaištauti, jog tai – ne uniformos dalis, ir Susanai nelikdavo nieko kito, kaip ją

nusirišti. Vos pamačiusios ateinančią Liusiją, draugės sušuko:

– Štai mes ir penkiese!
Liusija ėmė strykčioti ir šūkalioti: „Taip!“, nujausdama, kad draugės jau skaičiuoja dienas iki jos gimtadienio.

– Ar jau sumanei, kaip švęsime? – smalsiai paklausė Frida.

Liusija žinojo, kad draugės tikrai neruoš jai jokios staigmenos, mat ji ne sykį buvo pabrėžusi, jog staigmenos jai nepatinka.

– Esu ši bei tą sumaniusi, bet pirmiausia turiu ką išsiaiškinti.

O kad draugės daugiau nebeklausinėtų, skubiai nukreipė temą pasiteiraudama, kaip praėjo jų savaitgalis.

– Man teko kiaurą parą pakęsti savo brolių, nes buvome išvykę su visa šeima. Vos iškenčiau... – atsiduso Frida.

– Nesiskųsk, tavo brolis tikrai nėra blogas. Nejaugi pamiršai, kaip jis aplink tave tūpčiojo, kai susižalojai koją? Vargšas Danis... – Liusija prisiminė dienas, kai Frida nešiojo gipsą.

– Perduosiu jam. Turėtų labai apsidžiaugti, nes jis, galima sakyti, klieči tavimi, kartais dėl to net negali užmigti...

– Ką čia tauški! Nepaistyk niekų.

– Taigi Liusija jau užimta, – priminė Susana vis dar atsirėmusi į sieną.

– Gal pagaliau skirsi tam vargšui vaikinui bent žodelį? – prisidengusi burną ranka paklausė Bėja, dėdamasi, kad nenori būti nugirsta.

– Tu tik pažvelk – jo žvilgsnis maldaute maldauja, – nė kiek nesislėpdama sušuko Rakele.

Liusija matė, kad Erikas tiesiog neatitraukia nuo jos akių kitame koridoriaus gale, kur stoviniavo prie klasės durų su Chaime ir kitais vaikinais.

– Žinoma, bet pirmiausia norėjau pasisveikinti su jumis. Juk žinote, kad jūs man – svarbiausios.

Draugės išvadino ją pamaiva ir nuvijo pas vaikiną – užteks jį kankinti! Liusija su jomis sutarė vėl pasimatyti klasėje ir nuėjo prie Eriko, dailiausio berniuko visoje mokykloje, ir jis buvo jos vaikinas! Liusija papureno kirpčiukus. Ji vis dar negalėjo patikėti savo laime – niekaip negalėjo atitraukti žvilgsnio nuo jo smaragdinų akių ir pusilgių šviesių plaukų, kurie jam labai tiko. Pamatęs Liusiją Erikas atsiskyrė nuo draugų ir pasuko prie jos.

– Labas, Liusija.

– Labas, Erikai.

Liusija buvo nedidukė ir norėdama pakštelėti Eriką į abu skruostus turėjo pasistiebtį ant pirštų galiukų. Tada pajuto jo skruostų šilumą.

– Kaip savaitgalis?

– Puikiai, atšventėme Motinos dieną pas močiutę.

Kaip taviškis?

– Nieko ypatingo. Šeštadienį lošiau futbolą, o sekmadienį apsukau keletą ratų dviračiu.

– Kaip smagu...

Liusijos savaitgalis praėjo visai neblogai, nors ir kartu su šeima. Kadangi pasitaikė visai geras oras, Liusija netgi šiek tiek pasikaitino saulutėje – su palaidinuke su petnešėlėmis ir apsauginiu kremu SPF +50 (deja, tenka, kai esi raudonplaukė kone permatoma oda – niekada negali būti tikra, ar saulės spinduliai bjauriai nenudegins). Be to, močiutė Augustina suruošė vaišes sode: nors fideua* nebuvo labai gardi, viską pataisė nepakartojamas šokoladinis tortas su emendemsais.

Jiedu su Eriku dar nuo Velykų rezgė planus kartu praleisti savaitgalį. Nuo to laiko prabėgo jau daugiau kaip mėnuo. Vis kas nors sutrukdydavo: jei vienas būdavo laisvas, tai kitas užimtas. Erikas priklausė vietinei futbolo komandai, ir kone kiekvieną šeštadienį ar sekmadienį jam išpuлдavo varžybos. O kadangi ir Liusija buvo labai užimta, neturėjo laiko nė vieną jų stebėti.

– Šį šeštadienį – tavo gimtadienis, – priminė jai Erikas.

* Fideua – kataloniečių patiekalas, panašus į paelją, makaronų troškiny.

– Taip, tiesa, – pritarė ji ir nusišypsojo. Jis nepamiršo!

Nors gal čia ir nieko ypatingo, nes jos tuenčio paskyroje apie tai buvo paskelbta dar prieš mėnesį.

– Ar turi kokių nors planų?

– Ne. Pamaniau, galbūt norėsi atšvęsti kartu...

– Taip, taip, žinoma! – skubiai nutraukė ją Liusija, kol šis dar nespėjo apsigalvoti: pagaliau!

– O ką, jei nueitume į kiną, visi kartu: tu, Chaimė, Raulis, Raketė, Frida, Susana, Bėja ir aš. Ką manai?

– Žinoma, skamba puikiai.

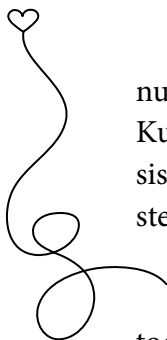
Erikas paėmė Liusijos ranką. Tą akimirką ji pajuto, tarsi visu kūnu perbėgo šimtai skruzdėlyčių. Liusiją, dar nespėjusią apsiprasti su jo švelniais prisilietimais, tai maloniai stebindavo. Nors stovėjo draugėms atskusi nugarą, jautė, kad jos stebi juodu ir iš tolo aptarinėja kiekvieną judesį.

– Man taip pat.

Erikas nusišypsojo, o Liusija pasidavė impulsui ir nubraukė jam ant skruosto užkritisią plaukų sruogą. Kuo ilgiau į ją žiūrėjo, tuo labiau stebėjosi, kaip jai pasisekė. Bet kaip tik tą akimirką sučirškė skambutis, ir stebuklą metas baigėsi. Atėjo laikas grįžti į klasę.

– Pasimatom paskui, gerai?

Jiems buvo gana keblu matytis už mokyklos ribų, todėl nepraleisdavo progos pasišnekučiuoti per per-

traukas. Kažkurią pertrauką jie visi kartu – merginos ir vaikinai – susėdo po draugių pamėgtu alyvmedžiu, bet Eriko draugams greitai pabodo nieko neveikti – laisvalaikiu jie mėgdavo lošti futbolą ar šiaip pasportuoti.

– Žinoma. Iki pasimatymo.

Liusija paleido vaikiną ranką ir nulydėjo jį žvilgsniu. Įėjęs į klasę su Chai-me jis patraukė prie savo suolo, į klasės galą. O Liusija, pajutusi įskaudusius skruostus, suprato, kad visą tą laiką ji nesiliovė šypsotis.

Paskui ji įėjo į klasę, atsisėdo į savo vietą ir susikaupė, nes tuojau turėjo prasidėti anglų kalbos pamoka.

